

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Ένα αψιμάτιχο ΑΔΕΛΦΑΚΙ

εικονογράφηση
Ναταλία Καπατσούλια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Αυτή είναι η οικογένειά μου.

Η **μαμά** μου καμαρώνει σαν παγόνι

κι ο **μπαμπάς** έχει στο χέρι το μπαλόνι.

Εγώ κι η **Στρουθ** τα γέλια μας κρατάμε,

μας είπαν στον φακό πως πρέπει να κοιτάμε.

24 ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΙΟΥΛΙΑ

Διευθυντής

Ληναίος

ΕΓΩ!

Μακά

ΣΤΡΟΥ

Ο Αλ. Γεωργιάδης οδηγεί ή σε συν

Αυτὸς εἶμαι ἐγὼ: ὁ Δέλο.
Μ' ἀρέσει ἡ μπάλα καὶ τ' αυτοκινητάκια
καὶ θέλω πάντα νὰ μιλάω με στιχάκια.

Στο σκαρφάλωμα εἶμαι ἄσος, στ' ακροβατικά ἔχω θράσος,
με τὸ τρένο μου πηγαίνω ὡς τὸ ἄγριο τὸ δάσος.

Αυτή είναι η Στρουθ:
η αδελφή μου και καλύτερή μου φίλη,
κι ας έχει ράμφος αντί για χείλη.

Είναι γρήγορη, ψηλή, είναι και μαχητική,
της αρέσει ό,τι είναι φούξια και φιστικί.

Τώρα εσείς θα σκέφτεστε:
Τι παράξενο ζευγάρι...
Λες και ήρθαν απ' τον Άρη!

Και δε θα έχετε άδικο...

Γιατί εγώ με τη Στρουθ
δε γνωριζόμαστε καιρό.
Και στην αρχή, σας λέω,
δεν ήθελα ούτε να τη δω!

Πριν γνωρίσω τη Στρουθ, ζούσα μόνος μου στο σπίτι.
Μέσα δεν άφηνα να μπει ούτε σπουργίτι!
Τα παιχνίδια μου παντού είχα απλωμένα,
στο σαλόνι, στην κουζίνα τα 'χα ξεχασμένα.

